

BELOFTES

Twee en een halfjaar geleden is ons een kans aangereikt om toezicht te houden in openbare gebouwen van de gemeente Heerlen. Dit om de veiligheid te garanderen voor de aldaar werkende medewerkers. Wanneer wij deze kans zouden aannemen - en dit project zou slagen - waren wij verzekerd van een vaste aanstelling bij de Gemeente Heerlen. Met beide handen werd deze kans door mijn collega's en ik met veel blijdschap en hoop op een toekomst aangenomen.

Dit betekende voor ons wel dat wij onze weekenden en feestdagen moesten opofferen. Ook waren er dagen dat wij onze studie moesten combineren met onze werkzaamheden: 's ochtends 8uur naar school en later die dag de nachtdienst vervullen van 8uur. Verder werkten wij in acht verschillende diensten met verschillende soorten aanvangstijden. In een werkomgeving die tot dan toe voor ons vrijwel onbekend was en met medewerkers die een niet al te hoge dunk van ons leerbedrijf hadden. Dit alles voor een loon, vergelijkbaar aan een uitkering, en met een hoge werk- en stress druk en hoog verantwoordelijkheidsgevoel.

Ondanks deze punten was onze motivatie in overvloed aanwezig, met misschien een vaste baan in het vooruitzicht en uiteindelijk een normale toekomst zonder schulden, was het voor ons DE hoofdprijs.

Toen wij begonnen met onze werkzaamheden bleek het inderdaad niet zo gemakkelijk te zijn als wij ons hadden voorgesteld. Vele medewerkers op verschillende locaties hadden niet zo'n hoge pet op van hun nieuwe "beveiliging". Met veel kritiek en klachten over ons moesten wij ons toch dagelijks naar onze werkplek begeven, wetende dat de meeste mensen ons met opgeheven hoofd voorbij liepen. Maar wij lieten ons niet uit het veld slaan en met de gedachte dat men niet iets voor niets krijgt, gingen wij naar het werk. Na een paar maanden had het thuisfront het ook zwaar te verduren. De lange uren, de werkdruk met lage inkomsten, werken in een "vijandige" omgeving bracht natuurlijk ook stress met zich mee. Bovendien begonnen er twijfels omtrent het contract dat ons beloofd was te ontstaan en vroegen wij ons af of de medewerkers ons ooit zouden accepteren als een van hen.

Naarmate de tijd verstreek -en vele leermomenten- kregen wij eindelijk voet aan de grond. De medewerkers begonnen ons te zien als collega's. En als mensen met hun eigen problemen die ook alleen maar aan het vechten zijn voor hun eigen bestaansrecht. Wij voelden ons al stukken beter in onze functie van toezichthouders in openbare gebouwen. Ook wisten wij om te gaan met de agressie van minder sociale klanten, mede omdat wij tijdens school en werk ons hadden aangemeld bij het BIT waardoor wij hierin nog beter getraind waren als daarvoor. Nu waren we niet meer weg te denken in de gebouwen, aangezien iedereen super tevreden is over onze werkzaamheden. Alleen onze aanwezigheid al voorkomt een hele hoop agressie.

Na twee jaar beloftes van onze meerdere kwamen de verlossende woorden in een functioneringsvergadering: 'Het project is geslaagd' en 'wij waren verzekerd van een contract' - dat nog eens bevestigd werd door een **getekende intentie verklaring**, waarin staat dat wij op 1 september 2010 volwaardige collega's zouden zijn van de gemeente Heerlen. De vreugde en blijdschap waren groot: gezinnen werden gesticht bij drie van mijn collega's, waarvan een zelfs een tweeling. Een andere collega ging trouwen en verhuisde naar België, met de wetenschap dat hij zijn

vrouw in september vanuit Afghanistan kan laten overkomen. Een andere collega heeft zijn vriendin en dochter alleen terug laten gaan naar Afrika, omdat hij hier een carrière aan het opbouwen was, en ziet dat het niet voor niets was geweest. Collega's die eerst de gedachte hadden 'dat het te mooi om waar te zijn was' gingen overstag en zagen hoe zij gegroeid waren van "straat schoffie" tot een respectabel verantwoordelijk persoon, die zijn aanzien verdiend had. Alle agressie en schoffing jegens mijn collega's tijdens hun werkzaamheden door agressieve klanten werd vergeten, en plannen voor de toekomst waren in de maak. Het thuisfront zag ook dat de ellende niet voor niets was geweest en alle beloftes die hun partners hadden gemaakt - op toezeggingen van hun werkgever - uit zouden komen. En met trots zouden zij hun laatste negen maanden hun werkzaamheden met hun minimum loon voortzetten.

Donderdag 12 Augustus 2010 (19 dagen voor het begin van het nieuwe contract)

VERGADERING voor allen met het Toezicht belast in openbare gebouwen.

'Het is zover, we gaan ons contract tekenen' wordt er gefluisterd. 'Gelukkig is deze vergadering niet morgen, op vrijdag de 13^e, anders zou ik mij nog zorgen maken.' werd er nog gegrapt. En de blijdschap is groot en beloftes zouden worden ingelost.

De vergadering werd geopend met :

'SLECHT NIEUWS ,DE CONTRACTEN GAAN NIET DOOR, DRIE VAN JULLIE HEBBEN NOG TWEE WEKEN. DE REST TOT DECEMBER EN SOMMIGE NOG EEN JAAR'.

.....Stilte,.....

De verbazing,ontsteltenis,..... hun gezichten,..... ik vergeet ze nooit meer.

Alle hoop van mijn collega's, alle beloftes die werden gemaakt aan hen en hun familie, al hun toekomstplannen, al die besteedde tijd en energie, voor twee en half jaar lang, **tienduizenden euro's** bespaard voor de gemeente Heerlen. Alle kansen voorbij laten gaand op andere vacatures waar nu andere mensen van het leerbedrijf werken. Banen **NIET** aangenomen op beloftes van onze werkgever, voor dit project. Huwelijken aangegaan, gezinnen gesticht, relaties verbroken, alle ellende op het thuisfront. Gerechvaardigd door deze ene zin!?! En de woorden van de directie 'wij hebben al twee weken niet goed kunnen slapen' neemt onze ellende niet weg. Onze slapeloze nachten duren al een heel stuk langer en houden niet op met bestaan. Zijn dit nu de beloftes van de Gemeente Heerlen ? Onze dromen, wensen, plannen en een baan van de tafel geveegd alsof wij rotzooi zijn?

Hoe slecht wij ook behandeld werden in het begin door sommige medewerkers, dit is niets vergeleken met hoe wij behandeld worden door de Gemeente Heerlen zelf.

Ikzelf heb een zoon van zes jaar oud. Ik leer hem dat wat je beloofd ,dat moet je altijd nakomen. Dit doe ik zonder, dat ik hem een intentie verklaring geef.

Maurice Fritz.